

дание на единъ и сжщъ режимъ — суровостъ и разбойничество.

Подробности за първитѣ не се знаятъ, но въ паметъта на старитѣ сж останали силуетитѣ на мухамедански орди, съ грозни физиономии и страшни облѣкла. Знае се, напримеръ, че кауцитѣ на даалиитѣ сж били „единъ аршинъ високи“, а самитѣ тѣ били въоръжени отъ глава до пети съ ятагани и пищови¹⁾. Капасъзитѣ сж били полуголи, съ коне, и въоръжени съ брадви и сатъри — нѣщо, което е напомняло хунитѣ. Тѣ сж нападали градове и села посрѣдъ бѣлт. день, грабѣли, паляли и влѣчели съ себѣ си маса роби. Най-гибелното за българитѣ е било краденето дѣцата имъ, продавани отъ тия шайки като роби: *taking their children to sell for slaves especially the Bulgarians*²⁾. Тия роби, мъжки и женски, сж били изнасяни като жива стока вѣнъ отъ България и даже далечъ отъ Турция, и както твърди сжщиятъ Рико, били продавани вмѣсто руси и маджари! Ако това е ставало въ XVII-я вѣкъ, можемъ си прѣдстави каква е била сждбата на българитѣ въ по-прѣднитѣ вѣкове. Населението, изложено на такива изпитни, напускало селата си и бѣгало въ градоветѣ или по планинитѣ и горитѣ: *choose to abandon their dwellings, and wander into other cities, or seek for refuge in the mountains, or woods of the country* (пакъ въ Рико). По тоя начинъ нарастнаха много градове въ Южна България, а усойнитѣ планински кѣтове на старопланинската верига се прошариха съ нови български заселища. Вече къмъ края на XVIII-я вѣкъ, когато кърджалиитѣ, като мѣстни разбойници, проникнаха и въ тия загѣтани балкански краища, едно обратно движение настана отъ планинитѣ къмъ подпланинскитѣ смѣсени градове. Сливенъ поглѣща голѣма частъ отъ мѣждѣющитѣ старо-български заселища на сѣ-

¹⁾ Тия кауци сж били познати още съ името зюмрѣта. Даалиитѣ (горци, планинци) сж образували въ М. Азия нередовни полкове — войска, наричани зюмрѣ-оджагж. Въ пѣсни изъ сливенско се пѣе за каба-дахии въ Ямболъ и еничери въ Сливенъ, съ които сж се били войводи изъ сливенско. Въ потушаването на сръбското въстание между 1804 — 1806 се чуватъ дахии, срѣщу които падналъ и сливенецътъ Конда въ 1807 г.

²⁾ Руса uт, op. cit., ibid.